

Предъ твоята хубостъ ненагледна
Тайна скрита дори и ума си!
Най-върховна на земята хубостъ,
Що съмъ срѣдналъ - въ тебе азъ намерихъ!...
Не се кая, че съмъ ти пришепналъ,
Туй що никой още не е чувалъ
(поглежда и възхитенъ)
Ненагледна и неостижима
Си ти Гуга!... Ти си мойта гордостъ!

Гуга. — Кой знае но, ако срѣднеешъ друга
По-хубава, и гиздава отъ мене-
Нали ще я Царица направишъ,
А нейна азъ слугина ще стана?

Змей (разколебанъ)

Гуга. — Въ очитъ ти чета мисълта ти!...

Змей. — Тъй е. Змей не търпи... но послушай...

Защо само окулено живявашъ

Безполъзно! Може ли и друга

не хубостъ азъ съ тебъ ^{на} да се сравнява?

Гуга. — Допустя, че нѣкъде се мѣрне....

Змей. — Ахъ, защо азъ не мога да лжжа!....

Гуга. — Азъ пъкъ мога....

Змей. —Туй не ме очудва!

На земята долу всички лжжатъ!

Гуга. — По-слабиятъ трѣбва да понася,
Когато го тѣпчатъ и обиждатъ.....

Змей. — Тая мисълъ, ако не е чужда,
Похвалява главата красива,
Въ която е растна и цвѣтѣла!
Но желалъ бихъ въ нея да проникнешъ
И да ми не причинявашъ други
Изпитаня, що днесъ ми създаде!

Гуга. — Жената пъкъ се радва безкрайно,
Щомъ би могла таквизъ изпитаня
На мижъ да ги докара въ дупата

Змей. — Азъ дойдохъ за благопожеланя